

Джойс Майер

ВСЕ ТІЛЬКИ
ПОЧИНАЄТЬСЯ

Любий друже!

Надсилаємо Вам книгу
Джойс Майер «Все тільки починається».

Ви маєте багато проблем, і вони не вирішуються — навпаки, їх стає ще більше? Ви не бачите у своєму житті ніякої радості й уже навіть не очікуєте від нього нічого доброго? Однак, проблеми можуть вирішитися, а життя — змінитися й наповнитися радістю. Ми можемо прокинутися вранці, маючи якусь серйозну проблему, а лягти спати вже без неї. Іноді Бог діє неочікувано і потаємно від людини.

Це ще не кінець! Навпаки, все тільки починається, адже Бог через Свою безмежну любов приготував для Вас багато доброго!

Увага! Будь ласка, дотримуйтеся закону про авторські права. Всі права на цю книгу закріплені міжнародним законом про авторські права. Зміст книги та/або її обкладинка не можуть бути відтворені повністю або частково у будь-якому вигляді без письмового дозволу автора.

Бажаємо плідного читання!

Джойс Майер

**ВСЕ ТІЛЬКИ
ПОЧИНАЄТЬСЯ**

Всі цитати із Писання без спеціальних позначок взяті з Розширеного перекладу Біблії — *The Amplified Old Testament* copyright © 1965, 1987 by The Zondervan Corporation, Grand Rapids, Michigan. *The Amplified New Testament*. Copyright © 1958, 1987 by The Lockman Foundation. Used by permission. Цитати, що відмічені буквами СПБ, взяті з Синодального перекладу Біблії.

Все тільки починається

Глави 11 – 13 із повноформатної книги Джойс Майер

Enjoying Where You Are On the Way

To Where You Are Going

© 2006 Джойс Майер

Медіа-Мир

Enjoying Where You Are On the Way

To Where You are Going

ISBN 0-89274-948-2

Copyright © 1996 by Joyce Meyer

Life In The Word, Inc.

P.O. Box 655

Fenton, Missouri 63026

Всі права закріплені законом про авторські права. Зміст книги і обкладинка не можуть бути відтворені цілком чи частково в будь-якому вигляді без письмового дозволу автора.

Зміст

1. Радість у кімнаті,
в якій ви чекаєте Бога6
2. Свобода у стосунках39
3. Не отрууйте вашу радість.....51

1

Радість у кімнаті, в якій ви чекаєте Бога

**Розум людини обдумує путь її, але
кроки її наставляє Господь.**

Приповісті 16:9

Наші плани і мрії обмежені тимчасовими строками, а Бог думає і планує у вічності. Ми дуже зацікавлені у негайному миттєвому результаті, а Бог набагато більше цікавиться вічністю. Бог — інвестор. Він вклав у нас багато часу, бо має вічну мету для нашого життя. Він бачить і розуміє те, чого ми не бачимо і не розуміємо. Він просить, щоб ми довіряли Йому, щоб не керувалися почуттями, які часто ведуть до розчарування. Ось чому не все відбувається за нашим планом. Без повної довіри Богу ми ніколи не матимемо радості й задоволення. У нас свої міркування про те, що і коли повинне відбутися. Але Бог має план для нашого життя, і він досконалий на кожному його етапі. У Псалмі 30:16 сказано, що наша доля в Божих руках. Боротися і протистояти часу, призначеному Богом, — означає йти супротив Його волі. Часто

ми не можемо зрозуміти, що Бог приготував у певний час, але це не означає бути поза Його волею. Ми можемо знати, що Бог хоче, аби ми зробили, але ніколи не знаємо коли.

Дайте Богові час!

По цих-о подіях було слово Господнє Аврамові в видінні таке: Не бійся, Авраме, Я тобі щит, нагорода твоя вельми велика. А Аврам відізався: Господи, Господи, що даси Ти мені, коли я бездітний ходжу, а керівник мого господарства — він Елі-Езер із Дамаску. І сказав Аврам: Отож, Ти не дав нащадка мені, і ото мій керівник спадкоємець мені. І ось слово Господнє до нього таке: Він не буде спадкоємець тобі, але той, хто вийде з твого нутра, він буде спадкоємець тобі. І Господь його вивів надвір та й сказав: Подивися на небо, та зорі злічи, коли тільки потрапиш ти їх полічити. І до нього прорік: Таким буде потомство твоє!

Буття 15:1-5

Авраам мав конкретне слово від Бога щодо свого майбутнього. Він знав, що Бог пообіцяв, але не мав жодного слова про те, коли це станеться.

Часто те саме відбувається в нашому житті. Поки здійсниться Божа обітниця, не завжди легко насолоджуватись часом очікування. Бог сказав нам щось або дав видіння — ми наповнені цим. Цей стан можна порівняти з вагітністю. Бог посадив у нашому серці зерно, настає час підготовки. Необхідно підготуватися, щоб упоратися з тим, що Бог дасть чи зробить для нас. Це дуже схоже на народження дитини. Спочатку відбувається запліднення, потім проходять дев'ять місяців очікування, нарешті, дитина народжується. Протягом цих дев'яти місяців тіло жінки змінюється, щоб вона було готова народити, батьки готують необхідні речі для народження дитини. Як в організмі матері відбувається багато змін, яких ми не бачимо, так само в духовному світі багато чого відбувається, коли Бог нам щось пообіцяв. І те, що ми не бачимо цих змін, ще не означає, що вони не відбуваються. Бог робить Свою частину роботи таємно, і Він задоволений, якщо його діти радіють, отримуючи сюрприз.

Ізмаїл не Ісак

А Сара, Аврамова жінка, не родила йому. І в неї була єгиптянка невільниця, а ймення їй Агар. І сказала Сара Аврамові: Ось Господь затримав мене від породу.

Прийди ж до моєї невірлиці, може від неї одержу я сина. І послухався Аврам голосу Сари.

Буття 16:1,2

Авраам і Сара дуже стомилися від очікування і в них виникло запитання, чи можуть вони щось зробити, щоб прискорити процес. У Книзі Бутті 16:1,2 ми бачимо, що в Сари з'явилася ідея віддати чоловікові свою невірлицю. Вона гадала, що, можливо, так Господь дасть їм обіцяну дитину. Якщо Бог нічого не робить, тоді вона щось зробить. Знайомі вам ці слова? Чи з'являлися у вас подібні яскраві ідеї і чи не намагалися ви бути духом святим молодшим? Авраам послухався Сару, і народився Ізмаїл. Але він не був дитиною обіцянки. Ізмаїлові виповнилося чотирнадцять років, коли Ісак, обіцяна дитина, нарешті народився. Ймовірно він з'явився пізніше, ніж було заплановано спочатку, бо як тільки ми народжуємо Ізмаїла в своєму житті, то повинні міняти йому пелюшки і піклуватися про нього. Нам хочеться, щоб Бог допомагав і благословляв наші справи. Але ось що Господь допоміг мені зрозуміти кілька років тому. Він не зобов'язаний турбуватись і забезпечувати те, що ми народжуємо власними зусиллями. Ізмаїл ніколи не приносить нам радість. Ми можемо любити його, тому що це

плід нашої праці. Те, за що ми боремося і до чого докладаємо багато зусиль, звичайно, має для нас велике значення. Але це не означає, що воно принесе задоволення.

Є багато розчарованих людей. Бог не казав, що ми не можемо будувати, але необхідно пам'ятати: «Коли дому Господь не будує, даремно працюють його будівничі при ньому! Коли міста Господь не пильнує, даремно сторожа чуває!» (Псалом 126:1). Уявляєте, як сумно: мати силу, будувати, досягти успіху і не насолоджуватися результатом. Якщо наші діла не благословить Господь, вони будуть марними.

Багато людей витрачає своє життя, щоб піднятися по драбині успіху, а коли досягає верхівки, розуміє, що їхня драбина приставлена не до тієї будівлі. Я не хочу, щоб так було в моєму житті, впевнена, не хочете цього й ви. Важливо зрозуміти: все, що Господь каже нам робити, приносить задоволення. Бог не кличе нас до спілкування, щоб зробити нас нещасними. Він дає нам праведність, радість і мир. (До римлян 14:17). Багато людей не отримує ніякого задоволення від своєї праці, але так не має бути в житті дітей Божих, яких веде Дух Святий. Насолода від наших старань — подарунок від Бога (Екклезіяст 5:19). Саме задоволення — це дар від Бога і, можу додати, благословення.

Задоволення — це подарунок від Бога

Також кожна людина, що Бог дав їй багатство й маєтки, і владу їй дав споживати із того, та брати свою частку та тішитися своїм трудом, то це Божий дарунок! Бо вона днів свого життя небагато на пам'яті матиме, то Бог в її серце шле радість!

Екклезіяста 5:18,19

Це сказала людина, яка найбільше спробувала з того, що пропонує світ, і написала, що здатність насолоджуватись — подарунок від Бога. Але «народжене» несвоєчасно виснажуватиме замість того, щоб приносити радість. Авраам і Сара допустилися помилки. Плодом цієї помилки був Ізмаїл. Оскільки він, як і Ісак, був Аврамовим сином, Бог благословив його, і від нього теж утворилась нація (Буття 17:15-22). Добре, що Бог любить так, що навіть наші помилки використовує на благо, якщо ми відкриті і щирі перед Ним. Так, Бог благословив Ізмаїла, але обіцянка Бога Авраамові могла ніколи не здійснитися через Ізмаїла. Бо це — ініціатива Авраама і Сарі, а не Бога. Якщо ми не обережні, то матимемо половинчатість у своєму житті — частково волю Божу, частково — нашу. Але такий принцип не приведе до успіху.

Ізмаїл не може бути співспадкоємцем разом з Ісаком

А Господь згадав Сарру, як сказав був, і вчинив Господь Саррі, як Він говорив. І Сарра зачала, і породила сина Авраамові в старості його на означений час, що про нього сказав йому Бог. І назвав Авраам ім'я синові своєму, що вродився йому, що Сарра йому породила: Ісак.

Буття 21:1-3

Нарешті народився Ісак, і два хлопчики зростали разом три роки, але не без складнощів. У Книзі Бутті 21:10 розповідається, що Сара каже Авраамові про необхідність, аби Ізмаїл пішов з дому. Бог підтверджує її слова: «...Нехай не буде не до вподоби тобі це через хлопця та через невільницю твою. Усе, що скаже тобі Сарра, послухай голосу її, бо Ісаком буде покликане тобі потомство» (21:12). *Ізмаїл не міг бути разом з Ісаком. Роботу плоті неможливо ділити з роботою Господа.* Завжди має настати час, коли робота плоті повинна померти або бути повністю відділеною. Бог хоче, щоб ми були спадкоємцями, а не чорноробами. Ми — спадкоємці Бога і співспадкоємці з Христом (До римлян 8:17). Спадкоємець отримує те, заради чого працював інший. Він не працює сам, щоб отримати те, що вже є його спадщиною. І якщо він спробує це зробити, то втратить радість.

Я пригадала, що каже Книга Буття 16:12: «А він буде як дикий осел між людьми, рука його на всіх, а рука всіх на нього. І буде він жити при всіх своїх браттях». Ім'я Ісак означає «сміх». Справді, так і відбувається. Коли ми самотужки робимо щось, відмовляючись чекати, то оголошуємо війну. Чекування Божої обіцянки завжди приносить радість. Чекувати важко, але радість від отримання нагороди варта того, щоб зачекати.

Дорога Бога – краща

Бо хто розум Господній пізнав? Або хто був дорадник Йому?

До римлян 11:34

Нам треба усвідомити, що Бог розумніший за нас. Його план справді кращий. Тепер, оглядаючись назад і аналізуючи багато випадків, коли я була розчарована і намагалася робити щось самотійно, бо втомилася чекати, я розумію, що тоді не була готова прийняти очікуване. Бог знав, що я була неготова. Я запитувала Його: «Чому, Боже, чому?», «Коли, Господи, коли?» На це йшло стільки часу. Пам'ятайте, Бог очікує нашої довіри, а не запитань.

За ці роки я побачила, що довіра — це запитання, які залишаються без відповіді. Коли ми опиняємося у складних ситуаціях, нам треба

казати: «Добре, Боже, я не бачу в цьому ніякого сенсу, але я довіряю Тобі. Я вірю, що Ти любиш мене і зробиш для мене якнайкраще свого часу». Бог не потребує нашої поради, Йому потрібна наша віра. У Книзі Вихід 33:13 сказано, що Мойсей молився Богові, аби Він відкрив йому Свої шляхи: «Тож тепер, коли знайшов я милість в очах Твоїх, об'яви ж мені дорогу Свою, і я пізнаю (маю тісніші взаємостосунки з Тобою, сприймаючи і розуміючи більш чітко і ясно), як знайти милість в очах Твоїх. І побач, бо цей люд то народ Твій».

Бог вибирає Свій час і нам не треба його знати

А Він (Ісус) їм (учням) відказав: То не ваша справа знати час (речам та подіям та їх тривалість) та добу (їхня критична ніша у часі), що Отець поклав (зафіксував і зберігає) у Своєму Власному виборі у владі Своїй і особистій силі.

Дії 1:7

Часто ми розчаровуємося, і це забирає радість і задоволення, тому що самі вирішуємо, що, коли і як має відбутися. Маючи велике бажання щось отримати, ми можемо легко перекопати себе, що воля Божа полягає в тому, аби ми отримали це саме таким шляхом і саме в такий

час. Я цілеспрямована, завжди маю потребу в чомусь, щоб чекати з нетерпінням. Багато років тому було так: я вірила в те, про що думала, і, не отримуючи, розчаровувалася. Я намагалася використовувати свою віру, щоб отримати бажане. Коли цього не відбувалося, відчувала, що зазнала поразки в вірі, або думала, що демонічна сила блокувала моє благословення. Сьогодні, маючи майже двадцятирічний досвід співпраці з Богом, я знаю, що можу і повинна використовувати свою віру, але час визначає Бог.

«Свого часу» (1-е до Петра 5:6), «означений час» (Буття 18:14), «виповнення часу» (До галатів 4:4) — це те, що Біблія каже про встановлення часу Богом. Ісус чітко пояснив нам, що то не наша справа знати, коли що має відбутися. Чекати щодня, незважаючи на те, як довго доведеться це робити, — ось головний принцип, який допоможе бути радісними. Як вагітна жінка очікує народження своєї дитини. Я впевнена, що більшість із нас очікує. Є речі, про які Бог говорив мені, вони ще не здійснилися. На деякі з них я чекала п'ятнадцять чи шістнадцять років. Деякі виповнилися за досить короткий час. Раніше я ніяковіла через це. Тепер очікую. Мій час може настати в будь-який момент, в будь-який день, можливо, сьогодні. І ваш так само.

Раптово!

Очікуйте на «сезон раптовості» у житті. Ви можете прокинутися вранці з величезною проблемою і лягти спати вже без неї. Бог діє несподівано. Увесь час Він працює непомітно, але так само, як народження дитини відбувається раптово, Бог проявляє те, що Він робив для нас, теж несподівано. У Діях апостолів 1:4 читаємо, як після Свого воскресіння Ісус наказав учням й іншим послідовникам: «... А зібравшись з ними, Він звелів, щоб вони не відходили з Єрусалиму, а чекали обітниць Отчої, що про неї казав ви чули від Мене». Вони були проінструктовані, щоб чекати. Нашій плоті важко виконувати Божу інструкцію, в якій сказано чекати. Були часи, коли я казала Богові: «Що Ти хочеш, щоб я зробила?» Він відповідав: «Чекати». Не казав, чи довго, лише — чекати. Нам потрібно погодитися чекати невизначений термін.

У Діях апостолів 1:13 ми читаємо, що учні робили після того, як Ісус дав їм наказ чекати, а потім залишив їх на землі і вознісся до Бога на небо: «А прийшовши, увійшли вони в горницю, де й перебували...» Коли учні прийшли в горницю, то не домовилися між собою, як довго чекатимуть обіцяного Духа Святого. Вони отримали наказ від Ісуса і Мали намір підкоритися. Далі, в другому розділі, першому й другому віршах, розповідається

про результати очікування: «Коли ж почався день П'ятдесятниці, всі вони однодушно знаходилися вкупі. І нагло зчинився шум із неба, ніби буря раптова зірвалася, і переповнила ввесь той дім, де сиділи вони». Коли учні чекали — *рантом* — те, чого вони чекали, настало. Тільки поміркуйте над цим: вони чекали хвилину, наступної хвилини це трапилось. Дивовижно, правда? Ми повинні чекати з надією. Коли наближається час народжувати, вагітна жінка лягає і щоразу думає: «Це може статися сьогодні вночі». Щоранку вона прокидається з думкою: «Можливо, сьогодні я буду мати дитину». Вона живе з такими думками, аж поки не народиться дитя. Ми повинні мати таке саме ставлення, і коли так робитимемо, то насолоджуватимемося подорожжю, яка називається життям.

Бог проходить!

А він відказав: Покажи мені славу Свою! І Він промовив: Я переведу все добро Своє перед тобою, і покличу Господнім Ім'ям перед тобою. І Я помилую, до кого милостивий, і змилосерджуся, до кого милосердний. І Він промовив: Ти не зможеш побачити лиця Мого, бо людина не може побачити Мене і жити. І

промовив Господь: Ось місце при Мені, і ти станеш на скелі. І станеться, коли буде переходити слава Моя, то Я вміщу Тебе в щілині скелі, і закрию тебе рукою Своєю, аж поки Я перейду. А здійму руку Свою, і ти побачиш Мене ззаду, а обличчя Моє не буде видиме.

Вихід 33:18-23

У цьому уривку ми бачимо, що Бог робить щось для Мойсея. Нам є чого повчитися. Святий Дух відкрив мені з цих віршів, що ми не завжди бачимо, як Бог приходить, але напевно знаємо, коли Він був. Мойсей сховався у скелі, Бог закрив його обличчя Своєю рукою, тому він не бачив Його. Інакше кажучи, ми сховані в скелі, якою є Ісус, і можемо відпочити там, поки Бог іде Своїм шляхом, щоб благословити нас. Часто не видно, що Він приходить, здається, наша ситуація не змінюється. Однак з кожним днем Бог ближче. *Несподівано* Бог пройшов, і коли Він забрав Свою руку, Мойсей побачив Його спину. Коли вітер Духа дме у нашому житті, ми напевно знаємо, що Він пройшов.

Моя команда служителів і я постійна бачимо дію цього принципу під час наших конференцій або після виходу радіо- та телевізійних програм, навчальних касет. Люди діляться з нами, що мали

проблеми протягом багатьох років і були звільнені. Часто чоловіки й жінки приходять на наші служіння хворими, а йдуть здоровими. Одна жінка страждала від болю в спині протягом двадцяти чотирьох років. Після молитви на зустрічі «Життя у Слові» вона ніколи більше не відчувала його. Коли людина двадцять чотири роки має проблему, вона жадає побачити Бога. Жінка пішла додому зціленою.

Іншу жінку принесли до вітваря, бо вона була хвора на мігрень і страждала від страшного головного болю. Ми поклали на неї руки і помолились в Ім'я Ісуса. Близько трьох хвилин ми промовляли слова життя над її хворим тілом, і *раптом* побачили, що сила Бога торкнулася її. Вона пішла зі служіння, прославляючи Бога. Коли людину приносять, а повертається вона сама та ще й танцює, гадаю, ми можемо впевнено сказати, що Ісус приходив.

Одне подружжя написало нам, що на межі розлучення. Їхні проблеми були дуже серйозними. Вони подивилися нашу телевізійну програму про стосунки і про те, чому люди не можуть жити разом. Ми запропонували їм деякі касети про подружнє життя. Бог доторкнувся до них. Сім'я збереглася, нині подружжя служить ув'язненим. Я гадаю, Ісус пройшов! Вони не бачили, як

Він приходив, але *раптом* відбулися величезні зміни. Надія зайняла місце безнадійності. У перемозі живуть люди, які раніше були жертвами. І все це тому, що Бог проходив!

Господь приходять несподівано!

Ось Я посилаю Свого Ангола, і він перед обличчям Моїм приготує дорогу. І нагло прибуде до храму Свого Господь, Якого шукаєте ви, і Ангол заповіту, Якого жадаєте. Ось іде Він, говорить Господь Саваот!

Малахії 3:1

Може, ви шукаєте Бога й чекаєте Його. Не здавайтесь! Бог приходять несподівано! Ваше «раптом» може трапитись сьогодні чи завтра. Бог любить вас, і Він має план для вашого життя. Вірте в це! Очікуйте на це! Покладіть свою надію на Нього, і ви ніколи не будете розчаровані й осоромлені (До римлян 5:5).

«Тихі роки»

Тридцять років Ісус готувався до трьохрічного служіння. Більшість із нас хотіла б мати три тижні на підготовку до тридцятирічного служіння, і навіть це буде забагато. Ми так звикли до нашого

суспільства, в якому всього треба досягти миттєво, що нам важко чекати. Ми метушимося й непокоїмося, поки не побачимо, що Бог не збирається йти з нами далі. Необхідно заспокоїтися і бути повністю готовими йти за Богом.

Перебуваючи в людському тілі, Ісус пройшов через випробування, які підготували Його до того, заради чого Він був покликаний. У Посланні до євреїв 5:8,9 написано: «І хоч Сином Він був, проте навчився послуху з того, що вистраждав був. А вдосконалившись, Він для всіх, хто слухняний Йому, спричинився для вічного спасіння». В житті Ісуса був час, який я називаю «тихими роками». Те саме можна сказати і про багатьох інших героїв Біблії, яких Бог використовував для здійснення Свого плану.

Про народження Ісуса читаємо в другому розділі Євангелії від Луки. Його обрізали на восьмий день, згідно з Законом, невдовзі після цього посвятили в храм. Але потім про Ісуса нічого не пишеться в Святому Письмі, аж поки Йому не виповнилося дванадцять років. Бачимо Його у храмі, де Він сидить з учителями і задає запитання. (Від Луки 2:41-51). Єдине, що я знаходжу в Слові про ті «тихі роки», ось що: «А Дитина росла та зміцнялася духом, набираючись мудрости. І благодать Божа на Ній пробувала» (Від Луки

2:40). Від дванадцяти до тридцяти — період «тихих років» у житті Ісуса, вісімнадцять років ніхто нічого про Нього не чув. Він повинен був щось робити. Що саме? Знайшовши Ісуса у храмі, батьки забрали Його з собою: «І пішов Він із нами, і прибув у Назарет, і був їм слухняний. А мати Його зберігала оці всі слова в своїм серці. А Ісус зростав мудрістю, і віком та благодаттю, у Бога й людей» (Від Луки 2:51,52). Так само, як Ісус зростав протягом цього «тихого часу», ми повинні багато в чому зростати. І «тихі роки» забезпечують це зростання.

У житті Івана Хрестителя відбувалося щось подібне: «А дитина росла, і скріплялась на дусі, і перебувала в пустинях до дня свого з'явлення перед Ізраїлем» (Від Луки 1:80). Це людина, яка покликана Богом від черева матері, щоб бути попередником Месії. Але ми нічого не чуємо про нього від народження до того часу, як він почав своє публічне служіння. Що відбувалося протягом усіх тих років? Слово Боже каже, що він зростав. Зростав у мудрості і став сильний духом.

Ми не завжди починаємо справу сильними. Ми отримуємо її, коли вчимося. Це — принцип життя: все має зростати. Віра зростає, мудрість зростає разом із знаннями, розумінням і досвідом. Чутливість до людей і до Бога також розвивається.

Слово Боже навчає нас: «Мій сину, на мудрість мою уважай, нахили своє ухо до мого розуму» (Приповісті 5:1). Мойсей був покликаний на служіння, але перед цим він мав навчитися і отримати мудрість від Бога: «І сталося за тих днів, і підріс Мойсей. І вийшов він до братів своїх, та й приглядався до їхніх терпінь. І побачив він єгиптянина, що бив єврея з братів його. І озирнувся він туди та сюди, і побачив, що нікого нема, та й убив єгиптянина, і заховав його в пісок» (Вихід 2:11,12). Мойсей не вбив того чоловіка за Божим наказом, він керувався своїми емоціями. Він співчував ізраїльтянам, відчував своє покликання бути їхнім визволителем, але діяв без Бога. Невдовзі після цього Мойсей побачив, як два євреї сваряться. Він втрутився, намагаючись їх примирити (Вихід 2:13). Але ті образились і один із них сказав Мойсеєві: «Хто тебе настановив за начальника та за суддю над нами? Чи ти думаєш убити мене, як ти вбив був єгиптянина? І злякався Мойсей та й сказав собі: Справді, та справа стала відома!» (Вихід 2:14). Мойсей зрозумів, що про його вбивство дізналися, тому втік до мідіян. Там він одружився і так жив сорок років. Протягом цього часу ми не чуємо багато про нього. Це — «тихі роки». Та ось Мойсей побачив палаючий кущ, де Бог відкрив йому те, що він мав зробити. Біблія

каже, що коли Бог звернувся до Мойсея, він був найлагіднішим за будь-яку людину, що на поверхні землі (Числа 12:3). Щось трапилось із ним протягом тих «тихих років». Я вважаю, що він готувався виконати Боже покликання.

Йосип мав мрію, якою поділився зі своїми братами, і це їх образило. Вони були ревниві, можливо, як і багато хто з нас. Йосипові, мабуть, бракувало тоді мудрості. Сумніваюся, що знайдеться багато братів, які будуть задоволені, почувши від одного з них: «Я бачив, як ви усі вклоняєтесь мені». Але як Йосип міг використовувати мудрість, якщо він її ще не мав? Для цього потрібні досвід і час. Ви, напевно, знаєте цю історію. Брати продали Йосипа в рабство, а батькові сказали, що його розірвала дика тварина. Так він опинився в Єгипті. Але над Йосипом була рука Бога, тому він отримав владу. Йосипові довелося пройти ще й через в'язницю, хоча він був невинен. Однак Бог був з ним. У Єгипті він мав таку владу, що більшим за нього був лише фараон. Повірте, коли настане ваш час, ні диявол, ні жодна людина не зможуть завадити Богові благословити вас. Власні намагання потрапити на призначене місце раніше, ніж запланував Бог, будуть марними. Ми будемо нещасними, і насправді не допомагати Богові, а перешкоджати Йому. На все

свій час. Тільки Бог знає напевно, коли він настає. Отже, заспокойтесь і насолоджуйтеся життям. *Насолоджуйтеся там, де ви є!*

Пам'ятаю «тихі роки» в моєму житті, коли я знала, що маю покликання служити, але цього не відбувалося. То був час, коли я вірили, але не бачила. Нам доводиться переживати часи, коли ми відчуваємо, що нічого не відбувається, і здається, що ніхто, навіть Бог, не турбується про нас. Ми не можемо «відчувати» Бога.

Чекання! Чекання! Чекання!

Іноді здається, що доведеться чекати вічно. Ми стомлюємося і відчуваємо: ще трохи — і терпець урветься. Саме тоді відбуваються зміни, можливо, незначні. Як пророк Єлисей, на горизонті ми бачимо маленьку хмаринку, розміром з людську долоню (1-а царів 18:44), і це дає віру, що незабаром піде дощ. Можливо, ваша «хмаринка» — це Слово від Бога. Можливо, ви отримали подарунок, про який давно мріяли, але ніхто про це не знав. Ніхто, крім Бога. І це окрило вас. Можливо, вас запросили проповідувати, і ви сповнені надії, що двері відчиняються. Таке було в моєму житті. Я отримала велике бачення від Бога. Можна сказати, «завагітніла» цією мрією. Часто приходили сумніви: я справді почула це від Бога чи то був

мій план? Тоді я викладала початковий курс Біблії, але хотіла — і відчувала, що покликана — робити набагато більше. «Тихі роки» були важкими, але дуже необхідними. Я зростала, отримуючи мудрість, досвід, вивчала Слово, яке мала проповідувати.

Бувало, я хотіла здатися. Але Бог утримував мою надію. Він завжди близько. Господь стежить за життям Своїх дітей і ніколи не допустить випробувань більше, ніж ми можемо витримати (1-е до коринтян 10:13). Бог дає вихід з кожної ситуації у певний час. А в період очікування забезпечує всім, щоб ми були спокійними й радісними. Треба лише довіряти Йому, бо Він усе знає краще за нас.

Підготовка

«Нагадуй їм, щоб слухали влади верховної та корилися їй, і до всякого доброго діла готові були» (До Тита 3:1). Бог послав Івана Хрестителя, щоб попередити людей: «...*Піготуйте* шлях Господу...» (Від Луки 3:4). Готуючись залишити землю, Ісус сказав Своїм учням: «...Я йду *приготувати* місце для вас» (Від Івана 14:2). Коли мати синів Заведеєвих приступила до Ісуса просити, щоб обидва її сини сіли праворуч один і ліворуч один у Царстві Його, Він відповів їй: «Ви питимете Мою чашу і будете хреститися хрищенням, що Я ним хрищуся. А сидіти праворуч Мене та ліворуч

не Моє це давати, а кому від Мого Отця те вготовано» (Від Матвія 20:23). З усього бачимо, що Бог нічого не робить без попередньої підготовки. І нам Він цього не дозволить. У Посланні до Тита 3:1 читаємо поради Павла: «Нагадуї їм, щоб слухали влади верховної та корилися їй, і до всякого доброго діла готові були». А в Другому посланні до Тимофія 2:15 — настанови молодому учневі: «Силкуйся поставити себе перед Богом гідним, працівником бездоганим, що вірно навчає науки правди».

Можливо, ваша підготовка в тому, щоб піти навчатися в Біблійний коледж чи інший заклад. Можливо, кілька років попрацювати в чиємусь служінні. А може, виконувати роботу, яка не подобається, чи працювати з директором, якого ви не дуже любите. Це можуть бути також кілька років неповного достатку, коли ви навчатиметеся довіряти Богові. Багато людей прагне успіху, але не всі хочуть підготуватися до нього. Всі етапи підготовки — важливі. На кожному з них ви чогось навчатиметеся. І на кожному необхідно прагнути отримати найвищі бали. Між періодами підготовки доводиться багато чекати. Якщо ми не навчимося цього, то будемо нещасними безпорадними святими. А такі люди зазвичай критикують, висловлюють незадоволення, і взагалі, з ними

важко жити. Нещасні роблять нещасними й інших людей. Насолоджуйтеся життям!

«Сідайте»

...і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі.

До ефесян 2:6

Коли ви приходите до лікаря, адвоката чи якогось службовця, то зазвичай спочатку чуєте: «Сідайте. Ми Вас скоро покличемо». Запрошення сісти — це пропозиція відпочити, поки ви чекаєте. Можливо, запропонують подивитися журнал чи телевізор, щоб відволікти вашу увагу. Так швидко мине час. Людина, до якої ви прийшли на зустріч, хоче, щоб ви не нудьгували, поки чекаєте.

Коли Ісус закінчив Свою роботу на землі, Він вознісся на небо і сів, як каже Біблія. Його робота була зроблена, отже, Він заспокоївся. Більшість записів Нового Заповіту про Ісуса на небі після Його вознесіння говорить, що Він сидить. Наприклад, у Посланні до євреїв 1:13 читаємо: «Кому з Анголів Він промовив коли: Сядь праворуч Мене, доки не покладу Я Твоїх ворогів підніжком ногам Твоїм!» Ісус зробив те, що звелів Йому Батько. Тепер Йому кажуть: «Сідай і відпочинь, поки і турбуюсь про Твоїх ворогів».

Таку саму пропозицію можеш почути й ти. Згідно з Посланням до ефесян 2:6, ми сидимо на небесних місцях у Христі Ісусі!

Коли ми заходимо до кімнати, де маємо почекати, нам пропонують місце. Звичайно, можна відмовитися і ходити туди-сюди, нервуватися, дивитися на годинник кожні кілька секунд, перевіряючи, чи скоро вийде людина, з якою призначена зустріч. Але є інший вибір. Заспокойтеся і займіться чимось, щоб хвилини чекання були приємними.

«Нехай все буде природно»

Цей вислів можна перефразувати: «Заспокойтеся і дозвольте подіям відбуватися згідно з визначеним розкладом». Кожну дитину зі своїх чотирьох я носила десять місяців. Після народження четвертої дитини мій лікар сказав: «Ви єдина жінка з тих, кого я знаю, котра виношує дитину так довго, як слон». Звичайно, це був важкий досвід. Хто знає, можливо, ще тоді Бог намагався навчити мене чекати. Ми ніколи не навчимося терпіти, поки не матимемо того, заради чого варто це робити.

Терпіння не з'являється просто так, його треба тренувати. Це — плід Духа, що є в нашому дусі, бо Дух Святий перебуває в дітях Божих. Але щоб

терпіння проявлялося через душу (наші думки й емоції), необхідно попрацювати. Як тільки визначений лікарями термін народження кожного з моїх дітей минав, я пробувала все можливе, щоб прискорити цей процес. Я ходила, приймала касторову олію, працювала важче, ніж звичайно, сподіваючись, що це допоможе. Якось навіть пішла до лікарні, щоб мені викликали пологи. Але дарма. Лікар сказав: «Ідіть додому і дозвольте, щоб усе відбулося природно».

Моя порада вам із Слова Божого і з власного досвіду: «Не поспішайте». Ви можете ходити «вагітними» мріями, але не намагайтеся *«народити свою дитину»* завчасно. Це принесе хаос у ваше життя. Іноді ви ображаєтеся на Бога, тому що не відбувається так, як ви гадали. Все відбуватиметься так, як сказав Бог, і тоді, коли Він признав. Чекайте Його часу. Ми завжди поспішаємо. Бог ніколи не поспішає. У Псалмі 36:4 сказано: «Хай Господь буде розкіш твоя, і Він сповнить тобі твого серця бажання!» Перебувай у Господі, це дозволить Йому дати тобі те, що Він хоче. Якщо Бог дав вам бажання, будьте впевнені, що Він здійснить це своєчасно. Дочекайтеся від Бога відповіді, перш ніж щось робити, і виконуйте те, що Він каже, але не більше.

Навчайтеся чекати

Отож, браття, довготерпїть аж до приходу Господа! Ось чекає рїльник до-рогоцїнного плоду землі, довготерпїть за нього, аж поки одержить дощ ранній та пізній. Довготерпїть же й ви...

Якова 5:7,8

Вчїться чекати з терпінням. Я дійшла висновку, що терпіння — це не моя здатність чекати, а те, що я роблю, коли чекаю. Нам доведеться чекати, чим би ми не займалися. Фактично, більше часу доводиться витратити на чекання, ніж на отримання. Наші ставлення і поведінка свідчать про те, як ми проходимо етап очікування. Вони також впливають на тривалість цього періоду. Поміркуйте над цим. Усе, що ми неправильно робимо, схоже на народження ізмаїлів. А саме: погане ставлення, заздрість тим, хто вже має те, чого ми тільки чекаємо, перебування в нестабільному емоційному стані тощо. Це продовжує тривалість періоду очікування. Позбудьтеся негативного. Простий факт: підготовка — це процес, який потребує часу. Навіть коли ми вже готові щось прийняти від Бога, доведеться ще зачекати, поки Господь закінчить Свою роботу з іншими людьми, які будуть поряд з нами.

Гадаю, часто люди не отримують повноти Божих благословінь, здійснення своїх мрій через непокірність і впертість. Крім того, нетерпеливість заважає насолоджуватися життям. Але я вірю, що ви неодмінно змінитесь, тому що читаете цю книжку. Пам'ятайте, ми очікуємо дива та ознаки, щоб слово, отримане від Бога, підтвердилось. Ось приклад, який може вам допомогти. Коли в 1993 році Бог покликав нас почати телевізійне служіння, ми погодилися, усвідомлюючи відповідальність, яку мали нести. Передусім вирішили чекати від Бога більш чіткого напрямку. Ми знали, що потрібно були йти на телебачення, але не уявляли, як туди потрапити. Не було жодної ідеї, як почати. Від людей, котрі мали досвід у цій сфері, ми дізналися, що нам потрібний продюсер. Був період чекання. Потім Бог нагадав, що чоловік, який робив телевізійну програму для іншого служіння, подав нам заяву всього кілька місяців тому. Тоді ми відмовили йому. Бог знав те, про що ми навіть не здогадувалися, і Він реалізував Свій план навіть до того, як ми про нього дізналися. Отже, найняли продюсера і він почав готувати обладнання. Ми чекали, поки надійде інформація.

Тим часом поділилися з нашими друзями й партнерами новими ідеями. Ми звернулися до

них із проханням допомогти. Нарешті отримали обладнання, а потім з'ясувалося, що нам потрібні відеооператори. Знову був період очікування. В цей час пішли на телевізійні станції. Їхні менеджери сказали, що нам потрібна експериментальна програма — зразок майбутньої. Знову довелося чекати, поки це буде зроблено. Тоді можна надсилати свій продукт на різні станції і чекати відповіді. Нарешті ми пішли на телебачення, спочатку на декілька станцій, зі своїми пропозиціями. На кожному етапі просування до втілення ідеї доводилося чекати. Чекування — реалії життя. Це підтверджено і в Святому Письмі: «Отож, браття, довготерпіть аж до приходу Господа! Ось чекає рільник дорогоцінного плоду землі, довготерпить за нього, аж поки одержить дощ ранній та пізній» (Якова 5:7). Зазначте, тут не сказано: «Якщо вам прийдеться чекати, довготерпіть».

Бог починає з малого

Терпіння необхідне нам і в повсякденному житті. Добре пам'ятаю, як Бог навчав мене терпінню, коли я стояла в чергах у гастрономі. Тоді я не знала, що це була підготовка на майбутнє. Майже протягом двох років кожна черга, в яку я потрапляла, або мала касира, який повільно працював, або новачка, що тільки навчався, або

переді мною людина купувала речі, на яких не була вказана ціна, або в касовому апараті кінчалася стрічка і її треба було міняти. Я ставала у найкоротшу чергу, але щоразу вона здавалася найдовшою. І в цьому — урок для нас.

Природно, що ми завжди обираємо найкоротші шляхи, але не завжди вони — найкращі. Навіть помолившись, я все одно потрапляла в ту чергу, де наприкінці було найбільше неприємностей. Довгий час це мене дратувало і я не вмiла приховувати свої почуття. Вочевидь, я не могла мати служіння на радіо й телебаченні і бути відомою, поки моя поведінка не змінилася. Якщо я не вмiла чекати в черзі у гастрономі, то, звичайно, не могла чекати й іншого, без чого неможливо отримати Божу повноту. Так, дуже часто Бог починає з малого, що нам здається незначним, але насправді є дуже важливим. Отже, якщо ми терплячі — це виявиться скрізь. І навпаки. Бог не може дати нам шанс, поки Його характер не проявиться в нас. Ми — Його представники, Його посланці (2-ге до коринтян 5:20), тому маємо прославити Його і принести гарні плоди.

Якось я купувала подарунки до Різдва та Нового року. Дуже довго чекала, щоб заплатити за один невеликий сувенір. Люди переді мною мали повні візки речей, і було б добре, якби мені дозволили

пройти перед ними. Але цього не сталося. Коли нарешті підійшла моя черга, працівниця магазину сказала: «Дякуємо за те, що стільки чекали. Ви та жінка з телебачення? Щойно Ви увійшли, я впізнала вас». А якби я була нетерплячою, сердилася? Тепер багато чого розумію, що раніше не бачила, коли Бог змінював моє ставлення і розвивав у мені плоди Його Духа. Звичайно, я й сьогодні помиляюся, але завжди щиро радію, коли в певній ситуації Бог дає мені благодать належно поводитись.

Пам'ятаю інший випадок, коли ми всією родиною їли у ресторані і офіціантка спіткнулася й облила мого чоловіка чаєм та кавою. Це не роздратувало його. Він навіть поговорив з менеджером, аби впевнитися, що в офіціантки не буде неприємностей. З'ясувалося, вона працювала там всього два тижні. Ресторан був дуже переповнений, і дівчина вперше обслуговувала велике зібрання. Пізніше вона підійшла до мене й сказала: «Думаю, що я так схвильована, бо сьогодні Ви тут. Я постійно дивлюся Ваші передачі по телебаченню». Моє серце наповнилося вдячністю Богові, що ми пройшли це випробування. Ми повинні зрозуміти, що своєю нетерплячістю можемо травмувати інших, і це негативно вплине на наше свідчення.

Поспіх краде радість

Бог витратив багато часу, навчаючи мене, що поспіх краде радість. Господь ніколи не поспішає, отже, ми теж не повинні поспішати, адже створені за Його подобою. Ви можете уявити, щоб Ісус поводився так, як ми? Сумніваюся, що Він прокидався вранці і квапив учнів, щоб ті швидше збиралися, бо їм треба встигнути до Єрусалима на конференцію. Бог не тільки вибирає час, коли Його обіцянки здійсняться. Я вірю, що Він визначає і темп життя. Те, як ми говоримо, ходимо, їмо, свідчить про наше ставлення до очікування. Є темп, зручний для руху. Але дух поспіху, який панує в сучасному суспільстві, змушує нас поспішати там, де цього робити не треба. Деякі люди так швидко розмовляють, що вам навіть важко зрозуміти, про що йдеться. Інших дратує, якщо ви не розумієте їх з першого разу, і прохання повторити чи пояснити викликає у них гнів. Багато людей поспішають, коли їдять, тому часто мають зайву вагу. Але ж не варто забувати, що не тільки наші тіла мають потребу в їжі, ми повинні отримувати ще й емоційне задоволення. Тоді їжі треба буде менше.

Люди постійно поспішають. Сьогодні на запитання: «Як справи» — у відповідь частіше чуємо: «Зайнятий». Відразу відчуваю поспіх. Мені здається, що вони шкодують не тому, що я

їх зупинила, а тому, що на деякий час ввела у стан спокою. Більшість живе у вузькому провулку, але це не те місце, де ми зустріли б Ісуса, якби він сьогодні жив на землі. Прийміть рішення не жити в поспіху. Часто люди жаліються, що дуже зайняті, втомлені, але нічого не хочуть змінити. Прийміть рішення смакувати життям! Кожним днем! Що-вечора виділяйте час на обмірковування подій, що відбулися протягом дня, особливо незначних. Подумайте, що принесло вам радість, і відчуйте задоволення ще раз.

Якщо ви постійно поспішаєте, щоб усе встигнути, обмежте свої обов'язки. Можливо, збираючись уранці в справах, ви дратуєтеся, бо не встигаєте. В такому разі прокидайтеся раніше. Оголосіть війну духові поспіху! Вам потрібні збалансовані обов'язки. Бога не вражає ваша надмірна діяльністю, навіть коли це робиться в Його ім'я. Пам'ятайте, що мир веде до радості. Якщо сатана зможе вкрасти ваш мир, він забере й вашу радість.

Дозвольте терпінню вдосконалюватися

А терпеливість нехай має чин досконалий, щоб ви досконали та бездоганні були, і недостачі ні в чому не мали.

Якова 1:4

Коли терпіння в нас досконале, сатана не має змоги керувати нашими емоціями. Ось чому він спрямовує свої сили проти цього плода в нашому дусі. Терпіння тісно пов'язане з покірністю. Я навчає, що нетерпіння є гордістю. Воно каже: «Я дуже зайнятий, щоб чекати», або «Я маю власний план і не хочу, щоб хтось стояв у мене на дорозі». Апостол Яків сказав, що коли терпіння зробить свою повну роботу в нас, ми будемо бездоганні і досконалі, нам нічого не бракуватиме. А до того, гадаю, ми зміцніємо і будемо поза зоною впливу диявола, на нас не впливатимуть обставини чи, скажімо, роздратовані люди. Не нехуйте часом, в який ви навчаетесь бути терпеливими. Це допоможе прийти туди, куди веде Ісус. Прийти з серцем, наповненим радістю. Якщо сьогодні ви в Божій кімнаті чекання, сідайте. Насолоджуйтеся очікуванням! Не поспішайте. Бог приготував для вас приємне очікування. Тож увійдіть в Його радість!

2

Свобода у стосунках

Бо ви, браття, на волю покликані...

До галатів 5:13

Кожен із нас по-різному насолоджується життям. Дехто — лише трохи, а дехто взагалі не вміє цього робити. Ісус сказав, що він прийшов, аби ми могли мати і насолоджуватись життям, і це ми можемо мати з подостатком, повністю, коли виходить за межі (Від Івана 10:10). Нам наказано насолоджуватися життям. А для цього потрібно самим бути вільними, щоб не неволити й інших.

Одна з найважчих справ, яку може робити людина, — контролювати тих, хто поряд. Багато років я намагалася контролювати свого чоловіка, дітей, друзів. Не навмисно. В дитинстві я пережила насильство. Усі, хто мав будь-яку владу наді мною, завдавали болю. Тому в дорослому житті я вирішила звільнитися з-під контролю й самій контролювати інших. Я боялася, що хтось керуватиме мною, відчувала: якщо перебуватиму під тиском, то ніколи не отримаю бажаного. Тому й не дозволяла, щоб це сталося. Я навіть не розуміла, що контролюю інших — роблю те, що

найбільше ненавиджу. Це не приносило мені щастя, миру і радості, насолоди життям. Я знала, що маю проблему, але не розуміла, в чому вона полягає і як її розв'язати. Мені допоміг Бог.

Річ у тому, що я не лише намагалася контролювати інших, а й дозволяла контролювати себе. Мене надзвичайно цікавила чужа думка. Я намагалася виправдати очікування людей, відповідати їхнім вимогам. Особливо тих людей, з якими хотіла мати стосунки. Я прагнула бути в їхньому товаристві, але залишалась осторонь.

Сьогодні, озираючись назад, я розумію, що намагалась контролювати тих, хто любив мене, і жила зі страхом неприйняття з боку людей, від яких я не отримувала любові. В результаті я дозволила їм украсти мою свободу. А Божа воля в тому, щоб у нашому житті не було жодного іншого контролю, крім самоконтролю. Управляти нами має Бог, а не люди, які хочуть використовувати нас з корисною метою. Гадаю, я можу допомогти людям, які хочуть бути собою і звільнитися від бажання контролювати інших. Я цього навчилася.

Трансформуйся, а не пристосовуйся

І не стосуйтеся до віку цього (приліпитися, пристосуватись до світу, його традицій), але перемініться (змінюйтесь) відновою вашого розуму (через нові

ідеали та нове ставлення), щоб пізнати вам, що то є воля Бога, добро, приемність та досконалість (в Божому вигляді для вас).

До римлян 12:2

Божа воля для нас — це трансформування, яке відбувається зсередини і проявляється назовні. Це не пристосування до чиеїсь думки про те, якими ми маємо бути. Це не наші власні зусилля, які ми докладаємо, щоб відповідати стандартам, очікуванням та вимогам інших. Часто світ визначає кордони і поміщає нас у своєрідні коробки. Але це — людський проект, а не Божий план. Я ніколи не зможу бути щасливою і сповна насолоджуватися життям у коробці, яку хтось для мене створив. І ви не зможете. Більшість людей вважають, що ми повинні робити те, що роблять вони, бути частиною їхнього плану. Це чудово, якщо Бог із цим погоджується. Але якщо Він каже „ні“, ми теж повинні навчитися казати „ні“. Так само казати „так“, коли Він каже „так“.

Люди вигадали безліч методів впливу, використовуючи які, вони ніби стверджують: «Якщо ти не робитимеш те, що ми хочемо, ми не приймемо тебе». Батьки кажуть це своїм дітям, дружини — чоловікам і чоловіки — дружинам. Члени церков кажуть це своїм пасторам, друзі — друзям.

Такий принцип широко застосовується у стосунках. Біль неприйняття дуже ранить, тому завжди виникає спокуса просто підкоритися, а не відстоювати власну свободу. Діючи так, ми швидко можемо стати тими, хто догоджає людям, а не Богові (До ефесян 6:6). А це принесе нещастя. Ми втратимо мир і радість. Ніщо не задовольнятиме. Щоб насолоджуватися життям, необхідно бути під керівництвом Святого Духу, а не наших друзів та рідних.

Іноді, зрозумівши, що хтось керував нами впродовж тривалого терміну, ми починаємо сердитись на ту людину, яка вкрала в нас стільки часу. Так було й зі мною. Але Бог показав, що це була і моя провина. Ніхто не зможе керувати нами, якщо ми не дозволимо цього. Іноді ми налякані й напружені з іншими людьми, іноді намагаємося показати, що не хочемо справляти на них враження. Така поведінка також краде нашу впевненість і утримує від застосування на повну силу дарів Божих, які ми маємо.

Якось перед конференцією я зайшла до молитовної кімнати і побачила там лідера поклоніння Кріса, який робив фізичні вправи. Я подумала: «Що він робить? Він повинен готуватися до служіння». Хлопець побачив мене, і, вловивши мій погляд, промовив: «Коли я молився сьогодні ввечері, Господь сказав мені, щоб я був вільним». Ці

слова вразили мене, бо того вечора я проповідувала про свободу. Одну з найголовніших ознак цього слова я сформулювала як „бути вільним"! Коли ви серед інших людей, знайомих чи незнайомих, не будьте напруженими. Просто заспокойтесь і розслабтесь. Будьте самі собою. Якщо ваші друзі не дають вам бути справжніми, то запитайте себе, чи насправді вони є вашими друзями. Бог відкрив Крісу, щоб він не дозволяв тиснути на себе. Крадій приходить, щоб убити (Від Івана 10:10). Що? Життєву силу в нас. Він діє, використовуючи страх і невпевненість. Закон забирає життя, а Дух дає його (Друге до коринтян 3:6). Будьмо обережними, інакше інші люди стануть законом для нас.

Свобода від порівнянь

Отож, не будемо більше осуджувати один одного, але краще судить про те, щоб не давати братові спотикання та спокуси.

До римлян 14:13

Багато чого ми не можемо зробити, але є величезна кількість речей, які ми можемо зробити і зробити гарно. Ми не повинні порівнювати свої можливості і досягнення з можливостями і досягненнями інших людей, з їхніми талантами і

перемогами. Адже кожен — індивідуальність. І Бог має індивідуальний план для мене, для тебе. Наші життя можуть переплітатися, але кожен із нас повинен мати свободу перебувати під керівництвом Бога. Ми навіть маємо право припускатися помилок і навчатися на них. Бог сказав мені одного разу: «Джойс, твоя правота не дає тобі права нав'язувати її іншим». Навіть Бог дозволяє людям вільно вибирати. Отож ми повинні користуватися цим правом самі і не позбавляти його інших людей.

Я нарешті зрозуміла, що не маю бути схожою на свого чоловіка, хоча в нього багато гарних якостей. Я не маю бути такою, як дружина мого пастора, чи моя сусідка, чи якась жінка з церкви. Ми дозволяємо іншим людям ставати для нас законом, якщо вважаємо, що маємо бути такими, як вони. Це краде свободу. І в тому не винен хтось, крім вас. Не порівнюйте ваше молитовне життя з молитвою інших, свою звичку читати Біблію зі звичкою іншої людини вивчати Слово. Якщо ви вважаєте, що робите те, що хоче Бог, це все, що ви зобов'язані робити.

Коли я розмірковую про свободу, то відчуваю *життя*. Коли проповідують про законність, я відчуваю *смерть*. Ми хочемо догодити людям і зробити їх щасливими. В цьому немає нічого поганого, але можна помилитися. Біблія навчає жити в

гармонії з іншими і в мирі з кожним (До римлян 12:16,18). Просто будьте впевнені, що ваше бажання догодити людям не перетинає межу і не веде вас до стосунків під контролем. Пам'ятайте: коли ви втрачаєте свободу, ви також втрачаєте радість.

Живіть і дозвольте жити іншим

Живіть самі й дозвольте жити іншим. Цей вислів можна перефразувати інакше: «У вас своя справа, у мене своя». Чи знаєте ви, що навіть у Біблії сказано, що кожен повинен займатися своєю справою? „...І пильно дбали жити спокійно, *займатися своїми справами* та заробляти своїми руками, як ми вам наказували" (Перше до солунян 4:11). Я переконалася, що застосування цього принципу допомагає насолоджуватись життям. Часто ми беремося не за свою справу і тому не отримуємо задоволення. Ми не маємо помазання на чужі справи. Отож, витрачаючи сили марно, швидко стомлюємося, нам стає нецікаво. Звичайно, є випадки, коли наша участь обов'язкова, щоб допомогти іншим. Але й тут має бути баланс.

Ми з чоловіком маємо трьох дітей, які вже одружені. Я можу з упевненістю сказати: батьки не повинні втручатися у справи своїх дорослих дітей. Бо це краде радість у всіх членів сім'ї. Можна

запропонувати свою допомогу чи щось порадити. Але це треба робити без тиску. Як тільки ви відчули, що людина не приймає вашої поради, майте мудрість відступити.

У нашій церкві „Життя в Слові” багато служителів, і по можливості ми допомагаємо кожному. Але я зрозуміла, що не можу розв'язати всі їхні проблеми. Нестача балансу руйнує стосунки. Тому я застерігаю, щоб ви не заплуталися в чужих життях. Будьте просто гарним другом. У мене достатньо своїх справ, щоб не вирішувати ще чийсь питання. Застосовуйте цей простий принцип — і ви побачите, як радість і задоволення наповнять вас.

Безперечно, словом можна підбадьорити і допомогти рухатися вперед з більшою силою. Але впевніться, що слово, яке ви комусь маєте сказати, — від Бога, а не від вас самих. Навіть дорогоцінними дарами Духа Святого зловживали, використовуючи їх, щоб керувати й контролювати інших. Коли хтось каже вам слово від Бога, завжди перевіряйте його. Це має бути підтвердженням того, що Господь сказав вам раніше. Якщо це слово — велика новина для вас, „покладіть” його на полицю і зачекайте.

Незадоволення — інша проблема, якій треба запобігати. Колись вона непокоїла мене, негативно впливала на мою радість. Зверніть особливу увагу

на це питання і будьте відкритими для Бога. Якщо вам важко займатися своєю справою — моліться. Прийміть рішення змінитися — і ви отримуватимете набагато більше задоволення. Бог показав мені, що, надаючи іншим людям свободу, ми сіємо гарні зерна для своєї свободи у стосунках. Усі ми — дуже різні, по-різному поводимось, по-різному сприймаємо деякі речі і вони по-різному на нас впливають. Наприклад, уявімо таку картину: під час спілкування ви розбили склянку з водою. Хтось швидко прийде на допомогу з ганчіркою і віником. А хтось почне радити, що треба було робити, аби уникнути неприємності. Інший взагалі не сприйме серйозно цей випадок. Можна образитися на людей, реакція яких вам не сподобалася, а можна просто сприйняти їх такими, якими вони є, знаючи, що якщо їм треба змінитися, Бог може зробити це.

Привчай дитину

**Привчай юнака до дороги його, і він,
як постаріється, не уступиться з неї.**

Приповісті 22:6

Виховання дітей — це відповідальність батьків перед Богом. При цьому вони мають враховувати особливості дитини. Порівнюючи,

наприклад, молодших і старших, дорослі інколи кажуть: «Чому ти не можеш навчатися так добре, як твоя сестра?» А чи не втручаємося ми в Божу справу? Адже Він створював кожного для Своєї мети, а не для нашої. Багато батьків хочуть втілити в життя свої нездійснені мрії через дітей, і це призводить до тиску. Діти хочуть догодити своїм батькам, але контроль веде до непослуху. Ми повинні навчати їх змалечку. Але коли вони стають дорослими, необхідно дозволяти їм робити власний вибір. Так розвиватимуться стосунки поваги. Діти поважатимуть не тільки нас як своїх батьків, а й наші цінності. А зрештою, наслідуватимуть їх.

Люди не створені для контролю ззовні, ось чому виникають проблеми. Наведу приклад зі свого життя. Я мала певні уявлення про стандарти чистоти в будинку. І своїх доньок намагалася навчити бути охайними. Але в кожній були свої особливості. Одна підтримувала порядок, але не ідеальний. Інша була навіть охайнішою за мене. Я постійно виховувала одну і вважала, що інша трохи перебільшує. Тепер вони дорослі і мають власні будинки. В однієї з моїх доньок речі можуть бути нескладеними. Вона так живе, отже, вільна робити так, як вважає за потрібне. Інша донька вимогливіша до порядку — це її справа. Я люблю, щоб у моєму будинку було краще прибрано,

ніж в однієї дочки, але не так бездоганно, як в іншій. Тепер я розумію, що марнувала час, намагаючись змусити дівчат бути такими, якою була я. Справжня свобода — це визнання, що людина ніколи не зможе бути кращою, ніж сама собою.

Я мала багато проблем із старшим сином. І ніколи не здогадувалась, що ми не розуміли один одного, бо мали схожі характери — були сильними особистостями. Він ніколи не погоджувався з тим, що я казала чи робила. Я вважала, що він був неслухняним і тому не корився мені. А якби я дала йому більше свободи (можу додати, що діти із сильною волею потребують навіть більше свободи, ніж інші), можливо, уникла б багатьох неприємностей. Моя і його сильні особистості протидіяли одна одній, а нині через Христа (обоє навчилися знаходити середину) ми співпрацюємо в служінні.

Якось Бог сказав мені: «Будь менш суворою з дітьми, Джойс». Не будьте надто твердими з вашими дітьми. Адже вони не мали стільки часу вивчати те, що знаєте ви. Не поспішайте, довіртеся Богові — і ви будете здивовані тим, чого Він навчить їх. Ми не можемо змусити наших дітей любити Бога або чинити правильно. Звичайно, батьки повинні виправляти їх, але не керувати ними. До того ж виправляти під керівництвом Духа Святого, а не плоті.

Спілкуючись зі своїми дітьми, служителями чи людьми, над якими маю владу, я переконалася: якщо я виправляю їх тільки в разі потреби, а не тоді, коли мені забажається, то результат набагато кращий. Необхідно бути чутливими в стосунках із Богом, щоб керуватися Його настановами у своїх діях. Коли ми не намагаємося бігти попереду, бути великими диригентами хору життя — тоді справді насолоджуємося життям. Сконцентруйтеся на власній свободі і перебувайте в ній. Дайте іншим свободу жити їхнім власним життям. І ви матимете більше задоволення.

Всі мої діти вирости прекрасними. Але багато років я втратила, тому що намагалася змінити їх замість того, щоб насолоджуватися спілкуванням із ними. Отже, радійте і тіштеся часом, коли ваші діти підростають. Коли дитині два роки — не жалкуйте, щоб їй ще не три. Коли вона мала — не шкодуйте, що вона ще не ходить до школи. Не шукайте того «досконалого» часу життя, коли всі обставини будуть правильними. Кожний період — це частина цілого. Бог дав нам стосунки для насолоди, а не для страждань. Прийміть також рішення насолоджуватися спілкуванням з людьми, яких Бог дав вам. Не дивіться на їхні чи свої недоліки. Будьте впевненими, шукайте доброго і примножуйте це.

3

Не отруюйте вашу радість

Бо хто хоче любити життя та бачити добрі дні, нехай здержить свого язика від лихого та уста свої від говорення підступу.

Перше Петра 3:10

Радість, яку дав нам Бог, можна отруїти. Святе Письмо повчає, що якщо ми хочемо насолоджуватися життям (а це можливо, навіть коли на це немає явних причин), то маємо стримувати свій язик від зла. Я впевнена, що це інструкція для кожної людини. Якщо навіть у важких обставинах ми говоримо позитивні слова, хоча інші вважають, що труднощі мають зробити нас нещасними, ми питимемо радість з джерела власних уст.

Отвір благословень і проклять

Та не може ніхто із людей язика вгамувати, він зло безупинне, він повний отрути смертельної! Ним ми благословляємо Бога й Отця, і ним проклинаємо людей, що створені на Божу подобу. Із

тих самих уст виходить благословення й прокляття. Не повинно, брати мої, щоб так це було! Хіба з одного отвору виходить вода солодка й гірка?

Якова 3:8-11

Коли ми благословляємо — робимо добре, коли проклинаємо — чинимо зло. Словами своїх уст ми можемо благословляти власне життя і приносити радість, а можемо проклинати і приносити страждання. Набагато більше нас має цікавити те, що ми самі говоримо про себе, ніж те, що кажуть про нас інші люди.

Від Бога ми отримали радість. Отож можемо користуватися нею, говорячи слова благословення. В Біблії сказано, що язик не може приручити жодна людина. Нам потрібна Божа допомога, щоб тримати його під контролем. У Посланні Якова 3:6 читаємо: „...І язик то огонь. Як світ неправости, поставлений так поміж нашими членами, язик сквернить усе тіло...” Просто вражає, що неприємності в житті людини спричинені крихітною частиною тіла. Язик може зруйнувати стосунки. Він може викликати депресію. Поранити друга чи травмувати знайомого.

У Посланні Якова, третьому розділі, восьмому вірші, сказано, що язик „...зло безупинне, він повний отрути смертельної!” Чи була отруєна ваша

радість? Якщо так, то поміркуйте над цими місцями із Святого Письма: „Слова обмовника мов ті присмаки, й у нутро живота вони сходять” (Приповісті 26:22); „Смерть та життя у владі язика, хто ж кохає його, його плід поїдає” (Приповісті 18:21). Ці вірші частково виражають думку, яку я намагаюся донести в цьому розділі: слова можуть лікувати або травмувати нас. Тому будьмо обережними з ними.

Язык під час випробувань

Страх Господній лихе все ненавидіти: я ненавиджу пиху та гордість, і дорогу лиху та лукаві уста!

Приповісті 8:13

Коли ми переживаємо важкі часи, що зазвичай любить робити наш язик? Говорити про це! Звинувачувати когось. Він любить жалітися та виправдовуватись. Але більш за все — говорити про проблему (а це, звичайно, нічого не змінює). Піддавшись спокусам, які приходять під час випробувань, ми можемо відійти далеко від Бога. Говоріть про Бога, а не про проблему — і ви будете сильними.

Труднощі, проблеми — це лише частина життя. Якщо ви маєте автомобіль, то інколи вам доводиться міняти деталі. У своєму будинку — час від часу

робити ремонт. Чи не так? Ми живемо у світі, яким керує диявол. І частина його роботи — приносити нещастя. Він сподівається, що вони виведуть нас із рівноваги, вкрадуть мир і радість. *Сатана не хоче, щоб ми насолоджувалися життям із Богом!*

Часто ми перебільшуємо проблему, так би мовити, робимо із мухи слона. Бог сильніший за наші проблеми. Я теж мала звичку „роздувати“ їх. Дейв, навпаки, не звертав на них великої уваги. Йому вони здавалися набагато меншими, ніж мені. Кожен, хто має таку слабкість, повинен змінюватися, інакше не зможе постійно насолоджуватися життям.

Наш лідер поклоніння Кріс розповів мені про людей, які обговорювали свої проблеми. Слухаючи їх, він подумав: «А чому я не маю неприємностей?» Все було спокійно в його житті. Хоча хворіла дитина, поламалася машина. Різниця була в тому, що Кріс не мав проблем у своєму розумі й устах. Він був зайнятий служінням, подорожуючи з нами, ведучи поклоніння, пишучи нові пісні. Водночас був гарним чоловіком і батьком. Він робив те, до чого Господь покликав його. А Бог виконував свою частину роботи в житті Кріса.

Господь хоче, щоб ми зберігали спокій навіть під час життєвого шторму, у той час коли

Він розганяє хмари. Біблія заохочує нас давати гарний звіт (До филип'ян 4:8). У 13 розділі Книги Чисел наведено класичний приклад. Дванадцять розвідників було послано в Обіцяний Край роздивитися землю. Десятеро з них повернулися зі «злою вісткою»: вони розповіли про велетнів у тій землі, хоча там було багато доброго, про що можна сповістити (вірш 32). Ми повинні приносити гарні звістки — говорити позитивні речі. Чим частіше це практикуватимемо, тим краще почуватимемося. А якщо говоритимемо про негативне, нам буде важко і ми почуватимемося виснаженими. «Злі вістки» — плітки, наклепи, лихі слова — приносять нещастя. Деякі не розуміють цього, інші — не вірять. Але це істина.

Іноді люди зосереджуються тільки на негативному. В моєму житті теж був період, коли я звертала увагу лише на погане. Якби тоді я сказала щось позитивне, то всі здивувалися б. Сьогодні я — повна протилежність. Гадаю, що я схожа на людину, яка зловживала наркотиками. Як тільки вона звільняється від них, то ненавидить їх з такою самою силою, з якою раніше любила. Щойно я позбавлялася негативізму та інших форм зла, я їх ненавиділа.

Згідно з Приповістями 8:13, Бог ненавидить лихі та лукаві уста. Такими маємо бути й ми. Якщо

ми підкоримось Духу Святому, Він допоможе нам говорити правильні речі й викриє, коли ми говоримемо неправильно. Але нам необхідно мати бажання співпрацювати з Ним. Він посланий, щоб допомогти нам іти вузькою стежкою, яка веде до життя.

Погоджуйтесь із Богом, а не з неприємностями

Чи йдуть двоє разом, якщо не умовились?

Амос 3:3

У Бога є гарний план для нашого життя, і ми маємо дбати про те, щоб наші уста говорили те, що й Він. Якщо ми говоримо, наприклад, таке: «Нічого доброго зі мною ніколи не трапляється, у мене постійно неприємності», то їх у нашому житті буде ще більше. Слова — це зерна. Те, що говоримо, ми сіємо, і те, що сіємо, ми пожинаємо! Почніть казати: «Я маю майбутнє, у мене є надія. Бог на моєму боці. Немає значення, скільки розчарувань я мав у минулому, сьогодні — новий день. Добро й милосердя йдуть поряд зі мною". Такі слова допоможуть вам насолоджуватися життям. Немає значення, чи довго доведеться чекати прориву, — отримуйте радість і задоволення.

Іноді ми чекаємо, що Бог або інші зроблять для нас те, що ми самі повинні зробити. Наприклад, керуватися простим принципом — правильно говорити. Іноді те, що ми кажемо про свої проблеми, — ще більша проблема, ніж сама проблема. Ми постійно про щось думаємо, говоримо про це, і наша душа наповнюється проблемою. Хоча Бог ніколи не хотів, щоб так було. Проблеми можуть виникати, але ніколи не мають оволодівати нами. Якщо ми наповнюватимемося Божим Словом, то перебуватимемо в радості.

Я колись навмисно написала список неприємностей, які сталися з нами в дорозі, коли ми їхали на семінар у Майямі і Флориду. У Дейва у Флориді ще мала відбутися гра у гольф, до якої він ретельно готувався, заплатив за неї. Але щойно вона почалася — пішов дощ. Гру скасували. Для нас у цьому немає нічого особливого, а для гравця у гольф це — трагедія. Коли ми приїхали до Майямі, служителі церкви потурбувалися, щоб ми зупинилися в гарному готелі прямо на узбережжі. Нам дали кімнату, в якій ми прожили два дні, але потім нас переселили. Нова кімната була розміщена поряд зі сміттєпроводом, який поламався. В нашому тимчасовому помешканні було таке важке повітря, що о першій годині ночі ми не витримали і пішли шукати когось із персоналу

готелю, хто міг би полагодити сміттєпровід. З'ясувалося, що в такий пізній час нам ніхто не міг допомогти. Але й на цьому наші неприємності не закінчилися. Під'їхавши до церкви, в якій мали проводити семінар, ми не змогли припаркувати свою машину, бо перекопали дорогу. Потім Дейв хотів продати касети, але забув узяти гроші. Два рази люди, які повинні були відвезти мене до церкви, запізнювались. І на завершення всього на нас поклали зобов'язання орендної плати за машину, яку ми поставили в гаражі. Здавалося, наша поїздка була суцільним нещастям. Якби я постійно говорила про це, то саме так вона і сприймалася б. Але я прийняла рішення не обговорювати проблеми, бо такі розмови тільки збільшують їх.

Будьте обережними зі своїми словами, стежте за тим, що говорите. Ви жалілися сьогодні? Ваша радість зменшиться. Ви висловлювалися про когось негативно? Це отруїть вашу радість. Негативні слова на адресу інших людей приносять нам дуже багато неприємностей. Деякий час я відчувала, як щось блокувало чи перешкоджало мені. Важко пояснити, але це відчуття гнітило мене приблизно протягом трьох тижнів. Я потребувала відповіді від Бога. І Він відкрив мені, що я негативно відізналася на проповідь одного служителя. Я

сказала, що вона не мала ніякої послідовності, і тим самим образила Святого Духа. Цей брат був Божим служителем, який проповідував під керівництвом Святого Духа, а я осудила його стиль.

Ми осуджуємо все, що відрізняється від нашого уявлення про щось. Якщо стиль проповіді цього чоловіка був правильний, то, можливо, мій потребував удосконалення. Я взяла важливий урок з того випадку. Бог очищував моє серце, бо я є вчителем Його Слова. Він не хоче, щоб з мого отвору одночасно текла солодка і гірка вода. Він не хоче, щоб я хвалила Його і проклинала створених по Його подоби. В Посланні до римлян 12:3 сказано, щоб ми не думали про себе вище, ніж потрібно думати, але визнали, що добре, яке ми робимо, це завдяки благодаті Божій. Можливо, інша людина не має тих дарів благодаті, які маємо ми. Але це не може бути підставою для критики.

Іноді ми осуджуємо людей за те, що вони повільніші, ніж ми. Але ж Бог дав різний темперамент кожному з нас. Мій старший син може дуже швидко працювати, і він довго не міг зрозуміти, що не кожний вміє робити це так само, як і він. Його швидкість — подарунок від Бога. Я маю середню швидкість з прискоренням, коли треба щось зробити терміново. Є люди, які швидші за

мене, є — повільніші. Ми не можемо відповідати за те, чого Бог нам не давав. Можна навчатися, вдосконалювати свої навички, але ми ніколи не робитимемо все однаково. Спокуса осудити виникає, коли ми дивимось на себе — особливо на наші таланти та обдаровання — і вирішуємо, що хтось, хто не робить все так, як ми, — помиляється. Якщо ми маємо таке ставлення до людей, воно неодмінно виявиться в словах і отруїть нашу радість.

Пам'ятайте, що життя і смерть — у владі язика, і ті хто бавиться із цим, будуть їсти плоди від цього (Приповісті 18:21). Тому нехай ваші слова будуть солодкими, щоб їхні плоди теж були солодкими!

Висновок: закінчите із радістю

Але я ні про що не турбуюсь, і свого життя не вважаю для себе цінним, аби-но скінчити дорогу свою та служіння, яке я одержав від Господа Ісуса, щоб засвідчити Євангелію благодаті Божої.

Дії 20:24

У Біблії багато йдеться про захоплення, велику радість, співи. Одне з моїх улюблених місць — це

Псалом 100:1,2: „Уся земле, покличуйте Господу! Служіть Господеві із радістю, перед обличчя Його підійдіте зо співом!“ Служіння Богу із радістю — гарна мета для кожного з нас. Часто ми гадаємо, що повинні зробити щось велике, забуваючи про прості речі, які благословляють Бога. Для Батька Небесного дуже важливо, щоб Його діти служили Йому з радістю. Багато років я служила, але без великої радості. Пізніше я дізналася, що Богові важливіше бачити мене задоволеною, ніж успішною.

Якось я поцікавилася в людей, які служать повний робочий тиждень, хто не насолоджується своїм життям. Я запропонувала їм вийти до вітваря, щоб помолитися за них. І була вражена тим, скільки людей вийшло. І виходило щоразу, коли я робила такий заклик. Так багато людей не мають насолоди від життя. Справді, це велика трагедія — прибути на місце призначення і зрозуміти, що ти не насолодився життям сповна.

Я згодна з апостолом Павлом, який сказав, що хоче скінчити дорогу свою *із радістю*. Ці слова проникають глибоко в мою душу. Яка дивовижна мета: служити Богу з радістю і скінчити дорогу свою із радістю. Останніми роками моя мета трохи змінилася: я хочу не просто дійти до кінця життєвої дороги, а дійти *в радості*. Моя молитва, щоб ви теж

хотіли цього так само. Немає значення, на якій станції ви перебуваєте сьогодні, не має значення, до чого ви покликані нині та в майбутньому, насолоджуйтесь подорожжю. Не марнуйте жодного дня дорогоцінного життя, яке Бог подарував вам. Радійте у Господі, і ще раз кажу, *радійте!*

Молитва покаяння

Якщо ви ніколи не запрошували Ісуса стати вашим Господом і Спасителем, зробіть це зараз. Скажіть цю молитву від щирого серця і ви матимете нове життя у Христі.

Господь, я вірю, що Ісус Христос, Твій Син — Спаситель миру. Я вірю, що Він помер на хресті за мене і поніс мої гріхи. Він пішов в ад замість мене і заплатив за мої гріхи. Він поніс покарання, яке заслугувала я. Я вірю, що Ісус воскрес із мертвих на третій день і тепер сидить одесною Тебе.

Ісусе, ти мені потрібен. Пробач мої гріхи і будь моїм Господом.

Дякую Тобі, Господь. Амінь.

З цього часу Ісус живе у вашому серці. Бог

пробачив вам, тепер ви праведні перед Ним і після смерті підете на небеса.

Найдіть гарну церкву де навчають Божому Слову, не викривляючи істину, і почніть будувати близькі взаємовідносини з Господом. Знання та виконання Божого Слова обов'язково змінять ваше життя: «Якщо будете перебувати в Моєму слові, то ви істинно Мої учні і пізнаєте істину, і істина зробить вас вільними» (Івана 8:31–32).

Читайте та вивчайте Писання, щоб воно завжди жило у вашому серці. У будь-якій ситуації звертайтеся до Божого Слова, яке допоможе вам йти вірним шляхом.

З любов'ю, Джойс Майер

Інші книги Джойс Майєр

Час змін

Говорити, щоб побачити

Зцілення розбитих сердець

Коли ж, Господе, коли?

Ліки від нудьги

Не просто слова

Емоції друг або ворог?

ЧЕКАЄМО НА ВАШІ ЛИСТИ ЗА АДРЕСОЮ:

Росія, 101000, м. Москва, а/с 789,

УК «МЕДІА-МИР»,

Джойс Майер

або

Україна, 01001, м. Київ-1, а/с 355,

МБО «Медіа Мир Інт.»,

Джойс Майер

Ел. адреса: jm@joysmeyер.ru

Наш телефон у Москві: +7 (495) 727-14-68

Наш телефон у Києві: +38 (044) 451-83-12

Відвідайте сайт

«Служіння Джойс Майер»

www.joysmeyер.ru

Програми Джойс Майер можна дивитися

на декількох різних мовах на сайті

tv.joysmeyер.org

Джойс Майер

Джойс Майер – видатний вчитель Біблії. Вона проповідує Боже Слово мільйонам людей по всій земній кулі.

Колись Джойс була однією з тих, хто повністю зневірився у житті. Сьогодні вона насолоджується життям, тому що навчилася застосовувати істини Божого Слова і перемагати труднощі. Вона впевнена, що переможець може навчити інших людей перемагати.

Саме життя Джойс Майер свідчить про милість і вірність Бога. Вона наголошує на тому, що, яке б не було минуле у людини, Бог завжди має для неї місце, і Він допоможе їй встати на шлях, що веде до радісного та щасливого життя.

Про книгу

У Біблії є багато віршів що розповідають про радість, веселощі, щастя та співи. Ось один з таких віршів: «Покликніть Господу радісно, ціла земле! Служіть Господу з радістю! Прийдіть перед лице Його з піснями!» (Псалом 100:1-2).

Для Бога є дуже важливим те, коли Його діти служать Йому з радістю.

Яким би не було ваше життя зараз, насолоджуйтеся ним. Радійте, і знову кажу – радійте!